

31. møde.

Fredag den 30. november kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1955.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1267).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 95 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet folketings ombudsmand meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i myndighedsloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 645, fremsættelsen i tidenden sp. 1237).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om rettens pleje [vedrørende værgemål for umyndige].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 657, fremsættelsen i tidenden sp. 1238).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Nina Andersen: Når en udvikling finder sted, er der jo altid et vist efterslæb under marchen fremad; der er tid efter anden blevet efterladt noget på vejen, som må samles op bagefter. Det foreliggende lov-

forslag om ændringer i myndighedsloven er et typisk eksempel på, at man ønsker at indhente, hvad der er efterladt på vejen frem imod kvindens ligeberettigelse, sådan som den finder udtryk i den civile retlige lovgivning. Det ville have været logisk, om man, dengang forældrenes ligestilling vedrørende forældremyndigheden blev gennemført, også havde gennemført ligestilling vedrørende værgemål. Der var dengang også diskussion om det, men der var usikkerhed med hensyn til muligheden af at finde frem til en ordning, der juridisk og administrativt kunne anses for praktisk gennemførlig, og det har måske også været svært, selv om jeg er forundret over, at det skulle være så vanskeligt, at det skulle tage 34 år at finde frem til en ordning som den, der nu er foreslået.

Der vil være anledning til her at understrege, at det er de sidste års forstærkede nordiske samarbejde, som har givet praktiske resultater også på dette område. I Finland har man ganske vist siden 1898 ikke haft nogen sondring mellem forældremyndighed og værgemål, men da det i henhold til den finske lovgivning altid tilkommer faderen alene at repræsentere barnet i retten og over for andre myndigheder samt at bestyre barnets formue, kan man jo ikke ligefrem tale om en ligeberettigelse dér; det er kun i de tilfælde, hvor man anser moderen for at være mere egnet end faderen, at hun i Finland kan være væрге. Nu stiller man sig jo altid lidt skeptisk over for det forhold, at en myndighed skal afgøre, om én er mere egnet end en anden til at varetage en vis interesse, og man må derfor sige, at der i Finland ikke er tale om ligestilling af forældrene på dette område. Det er Sverige, der har gjort pionerarbejdet i så henseende, og det synes jeg Nordens kvinder må være Sverige taknemlige for. Der gennemførte man nemlig i 1949 en regel, hvorefter forældrene i forening er væрге for mindreårigt ægtebarn, og det foreliggende lovforslag hviler på erfaringerne fra Sverige. For en fuldstændigheds skyld skal jeg nævne, at det norske justitsdepartement er stemt for inden for en rimelig tid — som det hedder — at fremsætte forslag af lignende indhold som det; der foreligger her i dag.

Hovedbestemmelsen i lovforslaget om